U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Vrchy a soudců JUDr. Marie Žiškové, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Pavla Pavlíka a JUDr. Milady Tomkové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Blansku**, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Blansku pod sp. zn. 77 C 607/2010, o 6956 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **Aspekt invest s. r. o.**, IČ 27688135, se sídlem v Brně, Purkyňova 103, zastoupená JUDr. Marií Buchtovou, advokátkou se sídlem v Modřicích, U Hřiště 746, a žalovaný **R. D.,**

takto:

I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Blansku pod sp. zn. 77 C 607/2010 **je soud.**

II. Usnesení Okresního soudu v Blansku ze dne 17. 9. 2010, čj. 77 C 607/2010 - 24, **se zrušuje.**

Odůvodnění:

Návrhem doručeným dne 10. 11. 2010 se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb. mezi ním a Okresním soudem v Blansku ve věci žaloby vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 77 C 607/2010 týkající se zaplacení 6956 Kč s příslušenstvím.

Z předložených soudních spisů vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobkyně uzavřela s žalovaným dne 7. 9. 2009 smlouvu „*o užívání SIM karty*“, jejímž předmětem bylo zprostředkovávat mobilní telekomunikační služby na SIM kartách uvedených ve smlouvě uživateli na základě rámcové smlouvy uzavřené mezi poskytovatelem veřejné mobilní telekomunikační služby Telefónica O2 Czech Republic, a. s. (dále též „Telefónica O2“) a žalobkyní. Za tyto služby se žalovaný zavázal platit měsíčně částku, kterou mu žalobkyně vyfakturovala. Žalovaný neuhradil pět faktur na částku v celkové výši 6156 Kč a na urgence ze strany žalobkyně nereagoval, proto žalobkyně předala vymáhání pohledávek vůči žalovanému své zástupkyni. Zástupkyně žalobkyně poté zaslala žalovanému dne 28. 4. 2010 předžalobní upomínku, v níž vyčíslila dlužnou částku z neuhrazených faktur ve výši 6156 Kč navýšenou o náklady na vymáhání pohledávky ve výši 800 Kč.

Žalobkyně podala proti žalovanému dne 19. 7. 2010 u Okresního soudu v Blansku žalobu na zaplacení částky 6956 Kč a dále požadovala podle čl. 6 smlouvy smluvní pokutu (správně úrok z prodlení) 0,1 % z dlužné částky za každý den prodlení.

Okresní soud v Blansku usnesením ze dne 17. 9. 2010, čj. 77 C 607/2010 - 24, řízení o žalobě zastavil (výrok I.) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok II.). V odůvodnění okresní soud uvedl, že se žalobkyně domáhá vydání rozhodnutí, kterým by soud uložil žalovanému povinnost zaplatit za mobilní telekomunikační služby a smluvní pokutu za porušení povinnosti žalovaného platit za poskytované služby. Podle § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích"), rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné a účastníkem, popř. uživatelem na straně druhé, Český telekomunikační úřad. V posuzované věci se nejedná o žádnou z věcí taxativně vypočtených v § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „o. s. ř."), ani o jinou věc, kterou projednávají a rozhodují soudy v občanském soudním řízení (§ 7 odst. 2 o. s. ř.), nýbrž o vztah vyplývající z ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích, které zakládá pravomoc Českého telekomunikačního úřadu rozhodovat tam, kde tak stanoví citovaný zákon. Pokud ve smlouvě uzavřené mezi žalobkyní a žalovaným byla dohodnuta smluvní pokuta pro případ, že účastník neuhradí cenu za poskytnutou službu, je k rozhodování o smluvní pokutě příslušný rovněž Český telekomunikační úřad, neboť neuhrazení ceny za poskytnutou službu je porušením povinnosti podle zákona o elektronických komunikacích a nárok na smluvní pokutu je na toto porušení přímo navázán. Z důvodu nedostatku pravomoci soud řízení zastavil s tím, že po právní moci rozhodnutí bude věc postoupena příslušnému úřadu.

Český telekomunikační úřad (dále jen „navrhovatel") poté podal návrh zvláštnímu senátu k rozhodnutí záporného kompetenčního sporu. Navrhovatel vychází z toho, že v posuzovaném případě žalobkyně není osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích. Žalobkyně žalovanému služby elektronických komunikací neposkytovala, nýbrž mu služby elektronických komunikací poskytované poskytovatelem služeb elektronických komunikací, tj. společností Telefónica O2 zprostředkovávala. V postavení účastníka služeb elektronických komunikací je tedy žalobkyně (v rámcové smlouvě uzavřené mezi žalobkyní a společností Telefónica O2 se žalobkyně za účastníka sama označuje). Český telekomunikační úřad by tak byl oprávněn rozhodovat případný spor mezi společností Telefónica O2 a žalobkyní, nikoliv však spor mezi žalobkyní a žalovaným.

Předmětem rámcové smlouvy uzavřené dne 29. 7. 2009 mezi společností Telefónica O2 (jako poskytovatelem) a žalobkyní (jako účastníkem) je *„poskytování zvýhodněných podmínek při poskytování základních a volitelných telekomunikačních služeb v sítích O2 GSM, jiných služeb a výkonů a dodávky mobilních telefonů, příslušenství k mobilním telefonům (dále jen „příslušenství") a dalších produktů spol. Telefónica O2. Smlouvou se vymezují rámcové podmínky, za kterých Telefónica O2 poskytuje účastníkovi předmětné služby a zboží a obě strany se zavazují, že za podmínek této smlouvy uzavřou v době účinnosti této smlouvy jednotlivé Smlouvy o poskytování telekomunikačních služeb veřejné radiotelefonní sítě O2 a*

jednotlivé kupní smlouvy.“ Z čl. 3. 1 citované smlouvy vyplývá, že smluvní vztah mezi společností Telefónica O2 a dalším účastníkem končí nejpozději ukončením citované rámcové smlouvy.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem ohledně zaplacení částky ve výši 6956 Kč s příslušenstvím se zvláštní senát řídil následující úvahou:

S účinností od 1. ledna 2003 se postupuje při kladných nebo záporných kompetenčních sporech o pravomoc nebo věcnou příslušnost vydat rozhodnutí podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů.

Pravomoc Českého telekomunikačního úřadu vymezuje ustanovení § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích: „*Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k závazku. Podání návrhu podléhá správnímu poplatku. Lhůta pro vydání rozhodnutí činí 4 měsíce, ve zvláště složitých případech 6 měsíců*“.

Aby byla dána pravomoc Českého telekomunikačního úřadu rozhodovat v posuzovaném případě, musely by být kumulativně splněny dvě podmínky: jedná se o spor mezi osobou vykonávající telekomunikační činnost na straně jedné a účastníkem, resp. uživatelem na straně druhé (osobnostní vymezení sporu), spor se týká povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě (věcné vymezení).

Komunikační činností podle § 7 zákona se rozumí *zajišťování sítí elektronických komunikací, poskytování služeb elektronických komunikací, provozování přístrojů (§ 73).* Z ustanovení § 2 písm. a) dále vyplývá, že *účastníkem je každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*. Naopak *uživatelem je každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací* [§ 2 písm. b) zákona]. Podle § 64 odst. 1 zákona *je účastník, popřípadě uživatel veřejně dostupné služby elektronických komunikací, povinen uhradit za poskytnutou službu cenu ve výši platné v době poskytnutí této služby.*

Z výše popsaného lze dovodit, že ve sporech souvisejících s poskytováním služeb elektronických komunikacích může být pravomoc úřadu k rozhodování sporů (§ 129 odst. 1 zákona) dána tehdy, jedná-li se o poskytování toliko veřejně dostupných služeb elektronických komunikací.

Jelikož žalobkyně je osobou oprávněnou nabízet veřejně dostupné služby elektronických komunikací, musel zvláštní senát zkoumat, zda je současně poskytovatelem veřejně dostupných služeb elektronických komunikací.

Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně uzavřela dne 29. 7. 2009 rámcovou smlouvu se společností Telefónica O2, na jejímž základě jí Telefónica O2 poskytovala zvýhodněné podmínky při poskytování základních a volitelných telekomunikačních služeb; v tomto smluvním vztahu vystupovala žalobkyně jako účastník, poskytovatelem služeb elektronických komunikací byla společnost Telefónica O2. Služby, jež byly žalobkyni na základě předmětné smlouvy poskytnuty, žalobkyně dále zpřístupnila žalovanému na základě smlouvy o *„užívání SIM karty“* uzavřené dne 7. 9. 2009, v níž žalobkyně vystupuje jako *„zprostředkovatel“* služeb elektronických komunikací a žalovaný jako uživatel.

Z popsaného skutkového stavu je zřejmé, že předmětem smlouvy uzavřené mezi žalobkyní a žalovaným není samotné poskytování služeb elektronických komunikací, nýbrž následné přenechání využívání těchto služeb za podmínek, za jakých byly uvedené služby dříve poskytnuty žalobkyni. Žalobkyně tak služby elektronických komunikací sama neposkytuje, nýbrž je *de facto* nakupuje od společnosti Telefónica O2 a následně prodává dalším případným zájemcům (uživatelům) na základě inominátní smlouvy nazvané *„smlouva o užívání SIM karty“*. Uvedené vyplývá mj. z rámcové smlouvy uzavřené se společností Telefónica O2 nebo z vymezení předmětu smlouvy uzavřené mezi žalobkyní a žalovaným, podle něhož žalobkyně žalovanému zprostředkuje mobilní telekomunikační služby na SIM kartách uvedených ve smlouvě.

Služby, jež žalobkyně nabídla k užívání (prodala) žalovanému, jsou odvislé od rámcové smlouvy, kterou žalobkyně dříve uzavřela se společností Telefónica O2. Žalobkyně proto dalším uživatelům neposkytuje služby elektronických komunikací nezávisle a samostatně, nýbrž na základě rámcové smlouvy uzavřené se společností Telefónica O2, kterou je vázána. Pokud by byl smluvní vztah žalobkyně se společností Telefónica O2 ukončen, žalobkyně nebude schopna za nezměněných okolností služby elektronických komunikací žalovanému dále přenechávat k užívání (srov. čl. 3. 1 rámcové smlouvy).

Jak zvláštní senát vyslovil např. v usnesení ze dne 7. 5. 2010, čj. Konf 14/2010 - 8, publikovaném pod č. 2115/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz, pro určení orgánu pravomocného rozhodovat spory vzniklé na základě smlouvy *„není relevantní, jak byla předmětná smlouva formálně označena, nýbrž její skutečný obsah.“* Lze proto uzavřít, že v posuzovaném případě žalobkyně není osobou vykonávající komunikační činnost ve smyslu § 7 zákona o elektronických komunikacích, neboť žalovanému služby elektronických komunikací sama aktivně neposkytuje, ale pouze mu prodává (přenechává k dalšímu využití) služby, k jejichž využívání je oprávněna na základě dříve uzavřené smlouvy. Nejedná se proto o poskytování služeb elektronických komunikací jako takové, nýbrž o určitý typ tzv. dealerské smlouvy [uvedený smluvní typ není v českém právním řádu výslovně upraven, ale v praxi se uzavírají tzv. dealerské smlouvy jako smlouvy nepojmenované (inominátní). Předmětem dealerských smluv je závazek dealera zařídit za úplatu určitou obchodní záležitost (zde: poskytnout možnost využívat služby elektronických komunikací), přičemž vystupuje vlastním jménem a jedná na svůj účet (srov. Štenglová, I., Plíva, S., Tomsa, M. a kolektiv. Obchodní zákoník. 12. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009. s. 1148)]. Spor mezi žalobkyní a žalovaným tedy není sporem o zaplacení ceny za poskytnutou službu elektronických komunikací ve smyslu § 64 odst. 1

zákona o elektronických komunikacích, nýbrž sporem vzniklým na základě soukromoprávního závazkového vztahu mezi žalobkyní a žalovaným. V takovém případě není splněna podmínka osobnostního ani věcného vymezení sporu podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, neboť žalobkyně není osobou vykonávající komunikační činnost (není poskytovatelem služeb elektronických komunikací) a spor se netýká povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích.

K nároku žalobkyně na smluvní pokutu (úrok z prodlení) za porušení povinnosti uhradit vyfakturovanou částku za mobilní služby zvláštní senát odkazuje na své usnesení ze dne 9. 9. 2008, čj. Konf 27/2008 - 7, publikované pod č. 1738/2009 Sb. NSS, www.nssoud.cz, podle něhož „[p]*ři posuzování pravomoci k rozhodování sporů na úseku elektronických komunikací, jejichž předmětem je právě nárok na smluvní pokutu, je však nutné především vycházet z charakteru povinnosti, která byla porušena. Vztah mezi porušenou povinností a nárokem na smluvní pokutu je totiž vztahem příčiny a následku, které nelze posuzovat odděleně; existence porušení povinnosti je přitom určující pro existenci nároku na smluvní pokutu, nikoliv obráceně. O smluvní pokutě tedy bude rozhodovat ten orgán, který je podle zákona příslušný k rozhodování sporů o porušení povinnosti, za něž je smluvní pokuta vymáhána.*“ Jelikož zvláštní senát výše vyslovil, že v předmětné věci nejsou splněny podmínky osobnostního ani věcného vymezení sporu podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích a že k rozhodování předmětného sporu je dána pravomoc soudu, rozhodne soud rovněž o nároku žalobkyně na smluvní pokutu za porušení soukromoprávní povinnosti.

Na závěr zvláštní senát dodává, že otázkou interpretace ustanovení § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích se v řadě svých rozhodnutí zabýval i Nejvyšší soud. Zaujal právní závěr, že „*k projednání a rozhodnutí sporu o úhradu ceny za službu elektronické komunikace není dána pravomoc Českého telekomunikačního úřadu podle § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích, nýbrž soudu (§ 7 odst. 1 o. s. ř.), neposkytuje-li osoba vykonávající komunikační činnost službu elektronických komunikací jako veřejně dostupnou podle § 2 písm. o/ citovaného zákona. (...) Za situace, kdy osobě, která podniká v elektronických komunikacích (§ 8 odst. 1 písm. b/ zákona o elektronických komunikacích), Úřad vydá osvědčení, podle něhož je oprávněn poskytovat službu elektronických komunikací s tím, že tato služba není poskytována jako veřejně dostupná (...), nelze dovodit, že této osobě svědčí oprávnění poskytovat veřejně dostupné služby elektronických komunikacích podle § 2 odst. 1 písm. o/ zákona o elektronických komunikacích. Není zatížena těmi povinnostmi, které osobám poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací ukládá zákon např. v § 54 odst. 1, § 61 odst. 1, § 71, § 63 odst. 2 a 3, § 88 až § 91 a § 98 odst. 3 a 4. Tyto povinnosti jsou projevem úmyslu zohlednit práva zájemců o poskytované služby z hlediska jejich informovanosti a možnosti výběru těchto služeb srovnáním jejich kvality, zajištění jejich práv na uzavření smlouvy a na garantování dostupné ceny tak, aby nikdo z nich nebyl předem z využívání služeb vyloučen a tím diskriminován. Jen ten podnikatel, pro kterého ze zákona vyplývají povinnosti, jejichž prostřednictvím je zajištěn ve výše vyloženém smyslu přístup k poskytovaným službám pro všechny uživatele za dostupnou cenu, poskytuje veřejně dostupné služby elektronických komunikací podle § 2 odst. 1 písm. o/ citovaného zákona.*“ (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 4. 2010, sp. zn. 33 Cdo 933/2010, nebo obdobně usnesení ze dne 28. 1. 2010, sp. zn. 33 Cdo 3519/2007; obě citovaná usnesení dostupná na www.nsoud.cz). Zvláštní senát se s uvedeným závěrem ztotožňuje, nicméně

předesílá, že právní názor vyslovený Nejvyšším soudem je nutné vykládat ve smyslu shora uvedeného výkladu. Nejvyšší soud v citovaných případech posuzoval pravomoc Českého telekomunikačního úřadu k rozhodování účastnických sporů za situace, kdy předmětem sporu bylo poskytování služeb elektronických komunikací s tím, že tyto služby nebyly poskytovány jako veřejně dostupné. Nejvyšší soud, vycházeje z definice účastníka a uživatele obsažené v zákoně o elektronických komunikacích, dospěl k závěru, že Český telekomunikační úřad není povolán k řešení sporů, nejde-li o poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací. Nicméně, jak shora vyložil zvláštní senát, nabízí-li určitý subjekt využívání služeb elektronických komunikací jako služeb veřejně dostupných, nelze bez dalšího uzavřít, že tento subjekt je osobou vykonávající telekomunikační činnost (poskytovatelem veřejně dostupných služeb), nýbrž je na místě dále zkoumat, zda služby elektronických komunikací opravdu aktivně poskytuje a činí tak samostatně a nezávisle.

Zvláštní senát z uvedených důvodů vyslovil, že k rozhodnutí o věci je dána pravomoc soudu (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb., výrok I.). Podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zvláštní senát zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Okresního soudu v Blansku, a odstranil tak překážku věci rozhodnuté (výrok II.).

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále bude tedy Okresní soud v Blansku pokračovat v původním řízení o podané žalobě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 13. ledna 2011

JUDr. Pavel Vrcha
předseda zvláštního senátu